

УРЕЂУЈЕ В. Ј. ЈОВАНОВИЋ.

ГОДИНА ПРВА

Издаје ШТАМПАРИЈА А. ЈАЉЕВИЋА

ГЛАВНИ САРАДНИК:
А Б У К А З Е М.

У НОВОМЕ САДУ
25. ОКТОБРА 1878.

ИЗЛАЗАК И ЦЕНУ
ВИДИ НА ЗАВРШЕТКУ ЛИСТА.

Мицерин.
(Од Линга)

Млад Мицерин, краљ мисирски
 Поштов'о је сваче право,
 Владао је благо, мудро,
 Сиротињу ј' заштићава'о.
 Скидао је робљу ланце,
 Олакшав'о свачи јад, —
 Никад Мисир није био
 Тако сретан као тад.

Ал узалуд добра воља
 Кад проклетство неко стиже:
 Грозна болест народ мори,
 Сва се гробља напунише.
 Стока пада и скапава, —
 Ватра, — вода, — боже мој!
 Њиву, коју вода штеди
 Свававаца глође рој.

Брижан краљу к себи зове
 Свештенике, велећ' њима:
 „Шта то бива, синци неба,
 Зар сам мрзак боговима!
 Пал'те жртве! Запитајте
 Оракула ваших сјај!
 Што нас небо тако бије? —
 Кад ће томе бити крај?“

Свештеници књиге чате:
 „Ти ћеш живет', краљу часни,
 Јоште само седам лета,
 Седам лета, ал ужасних!

Богови те мрзе зато
 Што од трња правиш цвет;
 Што си дрзн'о, смртни сине,
 Ти да срећиш овај свет!

Што утиреш сузе горке,
 Љуту казну виших сила;
 Што је твоја блага рука
 Осуђеним мелем била;
 Што подижеш народ, који
 Искушава виша моћ;
 Што си диг'о сјајну лучу
 Да разгониш црну ноћ!“

„Тако-ли је!“ краљ загрме
 „Те су речи претња сама! —
 Ал баш ако нише тако
 Доскочићу тим књигама!
 Двогубом ћу снагом радит',
 Од ноћи ћу правит' дан . . .
 Нек су само седам лета, —
 Удвојити ја их знам!

Удвојићу, — удесетит'
 Мушким радом моје жиће;
 Ја ћу сејат' оберучке
 Да благодет боље ниче.
 А под штитом добра смера
 Не плаши ме муња сев, —
 С благословом мога рода
 Сустретаћу божји гнев!“

П а в о и П а в а.

Хумореска Косте Ристића.

(Свршетак.)

Четир недеље после тог занимљивог разговора видимо Павла и Паву, где стоје пред олтарем, а свештеник им мења прстење, говорећи обичне речи: венчајете се и т. д.

Да, они су муж и жена, Паво и Пава, а дошли су до тог, не баш сасвим необичног положаја тако, што су из прва увидели, да су им судбе сличне, затим, да су на тај начин створени једно за друго. Она га је уверавала да не свира у клавир и да и не мисли на њега, јер га мрзи, а он је уверавао њу, да не уме да нађе ни два рима, а камо ли, да је у стању, да спева какву песму. Ван тог су били обоје још млади, што је при браку не толико обична, као нужна околност и потреба.

Годину дана су провели у највећем задовољству и благосиљали су онај тренутак, кад су се упознали и своје тајне једно другом открили. Он је одлазио у своје звање, а она обављала кућевне послове; пред вече су ишли заједно у шетњу и кад их је ко год гледао рекао је у себи, да су баш створени једно за друго. О свирци и о песништву није било међ њима никад раздора, концерте, беседе и позориште су избегавали, јер се тамо и свира и декламује, једно, што су још подносили, то је било певање, али без пратње на каквом инструменту као што то бива у веселом друштву, јер су обоје уживали у досетци и у складној примедби, у живом разговору и у веселом задиркивању. —

Једном оде Паво у звање, и заборави кључ у свом писаћем столу. Пава уђе случајно у његову канцеларију, примети отворен сто и радознала, као свака жена, поче отворати фијоке и превртати по њима. У једаред цикне, као да је гуја ујела и пребледи сва — наишла је на стихове, писане његовом, павловом руком.

— Дакле и он! Ох мушки, мушки, сви сте лаже и лицемери! Али зашто да ме обмахне, зашто да ми лаже? Ох, да сам знала! И Пава наслони главу на руку, укоченим очима гледећи у страховите стихове, писане његовом руком.

У тај мах се отворе врата и Паво, држећи у руци неке ноте, намргођено уђе у собу. Кад је видео Паву пред отвореним столом, побледи мало, али се ипак прибере.

— Ти си ме дакле обмахнула, преварила, рече опорим гласом, ти свираш у клавир, можда грешниш још и сад, а ја сам ти веровао сваку реч, коју си ми рекла. Ево, чије су то ноте, чије име стоји на њима и чија је то рука?

Пава погледи у ноте и пребледи.

— А чији су то стихови, рече затим нагло, и тргне оне хартије из стола, чији је то рукопис?

— Није сад о мени разговор, рече Паво, већ је о теби.

— А зашт' баш о мени, зашт' не о теби?

— Ја сам почео први; у осталом шта цуњаш по мом столу?

— Шта ти истражујеш моју музикалну прошлост?

— Случајно сам наишао на те ноте.

— Нисам ни ја обијала браву на твој столу.

— Ниси требала ни отворати фијоке, а камо ли чепкати по њима.

— Реци ми само зашто си ме преварио?

— Мани ме, молим те. То су песме, које сам посао

још као седмошколац, па сам их задржао, да се имам смејати, кад видим сведоцбу незрелог ми мишлења, кад се се тим оног доба, кад сам јахао тврдоуста пегаса. Али ево петнаест година, како нисам ни умочио перо у мастило, да пишем коју песму.

— Ох, баш сам несретна, да сам могла и помислити само!

— Шта јаучеш? А шта ћемо с клавиром?

— Та нисам крива ја томе. Била сам лудо девојче, па су ме родитељи натерали, да учим свирати у клавир, велећи, да тога мора бити, јер данашњи свет то захтева. У осталом има већ три, четир године, како се нисам клавира ни дотакла.

— Уф, да сам могао и сањати о томе?

— Та немаш ми баш много пребацивати, примети Пава.

— Немаш ни ти мени, рече Паво, дај те песме да их спалим, али — јеси ли их читала?

— Кад сам их видла, беше ми већ доста

— Да их чујеш, можда и нису тако рђаве.

— Нећу, нећу. А хоћеш ли да ти свирам?

— Хвала, хвала!

— Па зар нема ваљаних свирачица?

— А зар нема добрих песника?

— Има их, али ти ниси тај.

— Ја се и не хвалим. У осталом, песник, кад се разговара с музом, не смета ником, нико му не мора читати оно, што је тешком муком, гризући перо и нокте, ставио на хартију; али музичари секирају сав комшикук по неколико сата на дан, њих мораш слушати, хоћеш, нећеш. Па још да су ми какви комади! Ту се дресира девојче већ у шестој години да куцка неке пијесе, које су баш у моди, не пита се ту, има ли дара на то, или не, а сретни родитељи се гледе и уживају, што су родили — будући таленат.

— А зар нема лудоглавих декламатора, који се по цео дан деру и вичу, да те бог сачува?

— Тога већ нема. Као тихи песници греше сви. И моја је песма једна штампана, па ме мучи још и сад, чак и у сну, легне ми на груди, па ми не да дисати — гори је тај баук, него рђава савест.

— Доста то, да нема млада момка, који не осећа у себи, да ће усрећити свет са новом идејом, умотаном у песничком руву.

— Тако исто и нема и незреле швигарице, која не држи, да је у њојзи скривена највећа уметница. Али Паво, тако не ћемо доћи ни до каквог успеха!

— До душе, ти ниси више правио стихове, а и ове хоћеш да спалиш. . . .

— Истина, ни си ни ти свирала у клавир, а сама хоћеш да га напустиш сасвим.

— Грешницама се прашта, ако се поправе и ако увиде, да су пошли странпутицом.

— А ти си такав грешник, рече Пава смешећи се.

— Који је већ давно дошао до памети.

— И ја сам дошла к себи. . . .

— А оно хајд, да се измиримо

И Паво и Пава се загрле и свесрдно изљубе.

— Али ћу ти ипак нешто рећи, почне Паво после кратке почивке.

— Да чујем, насмеја се Пава радознало.

— Да дамо том нашем свечаном тренутку још већу важност, која ће нас обоје за сва времена опомињати на њега, хајдмо тетци, па да одсвираш коју на клавиру, а ја ћу ти декламовати једну своју песму, па како било.

Пава пристаје на Павлов предлог и обоје оду својој старој тетци, да се коначно растану и свирке и певања.

Тетка се зачудила, кад их је видила, а очи је тек онда разрогачила, кад је чула из Павлових рођених уста, да се отвори клавиру.

Машући главом као да то не слути добром, одведе их у велику собу, где је стојао Павин клавиру, убрише прашину с њега и отвори га.

Пава седе за клавиру и уметничким прстима пређе преко тасте; наскоро, и она поче да свира Бетовнову сонату писмол, тако уметнички, тако дивно и с таким осећајем, да је Паво у први мах укоченим очима гледао у своју жену, чувајући се чисто, да и јасним дихањем не разоноди божствене звуке, које се рађаху под Павиним прстима, и које се таласасто разлегаху по одаји; а кад је свршила, и кад се смешећи окренула мужу своме, полети јој овај у наручје и кликне: Та свирка је једино средство, које нас спаја са божанством!

— Да синко, рече му на то стара тетка, али треба знати. Није доста само „свирати“, треба у свирку улисти живот, дати јој душу, па си онда вештак, уметник, бог.

— Дошао сам к себи, настави Паво усхићено, а то имам захвалити теби; зато ћу да те наградим тим, што ти нећу читати своје песме. Ми имамо и народних и опробаних уметничких песама, читај Ђуру, Владислава, Лазу, Змај Јована, па ће њихове песме учинити с тобом то, што је твоја уметничка свирка са мном. Бити уметник у свирци, бити прави песник, то је дар божији; а таквих људи има мало!

К. Р.

Сами контрасти.

Жена има мала уста, мајушна, —
Ал од вике сва је соба загушна.

Жена има малу ногу, мању него ико, —
Али зато ипак зато иде на велико.

Жена има малу руку, — ал та рука мала
И најдубљем мужа џепу често ј' додијала.

(Р---к.)

Животињски уздисај.

Ми животиње с тога смо на овоме свету, да служимо људима за угодност, забаву и за храну. На то је нас бог одредио, — тако бар људи веле и деца уче у школи, у њивом буквару стоји тако црно на бело. Али ми то не можемо да поњемо, кад помислимо, да смо ми пре створене него човек; нас је бог створио пети дан, а човека тек шести. Ми смо дакле старије, а човек би требао да поштује старије, у толико пре, што ето није сигуран, да ли можда од мајмуна произлази.

Адам је већ имао обзира спрам нас животиња, он нам није ништа радио, а ми њему нисмо такође ништа радиле, а ми и између себе нисмо једна другој ништа радиле и та блажена ништ-нерадња звала се рај. Живо-

тиње су биле Адаму само нека жива књига са сликама. Он нас је гледао, али нас није јео. Да, Адам је живео само од воћа, корења и од — љубави, тек кад је једна наша врета, проклета змија, преварила прве људе, од тога доба почиње наша несрећа, а ми нисмо ту ни мало криве. Напротив, кад је Адам позвао Еву на „опште гласање“ — Suffrage universel — и кад је питао: „Шта мислите, да ли да загризем?“ онда је дошло мудро јагњешце и мекало: „Не! Не!“ али луда патка дође и рече: „Да! Да!“ Адам послуша патку и загризе јабуку и од тога су људи пуни наредног греха и свакојаким других тајних грехова.

С тога смо ми све животиње морале из раја да изиђемо, а господин Кајин Адамовић, што је убио свога брата, кад му је овај хтео да буде конкуренат, први је био, који је наше месо у виду печења донео на свој астал.

Од тога доба зове човек оне између нас, које се дају на рад употребљавати и клати, питоме животиње. Сад не пита више хоће ли јагње казати „Не!“ или патка „Да!“, њему је то сад „олизајниц“. Друге јпак животиње, које се крију од човека, назива он дивљима, те их силом хвата и убија.

И за чудо, баш према тим дивљим животињама, које му се противе, човек је учтивији него према питомима. Он кад дивљу животињу какву ухвати, неће да је убије, него је као неко чудо показује, а кад угине, а он је испуни и меће у научне збирке, а кад се лавица или медведица у менаџерији окоти, то онда дође у све новине. Тако је, кад се животиња крије, те је ретка. И иначе чини човек дивљим животињама свакојаке почести. Тако оснива орде пе медведа, сокола и орла, а нико још није установио орден краве и псета. Тако и на грбовима никад не међу питоме животиње, н. пр. овна или гуску, па и сануције међу на своју таблу лава како у зуби држи свеће, као да лој од лава добивају!

Тако је и са цимерима на бирдузима.

И ту су вам све саме дивље животиње, обојадисане красним бојама или у сребру и злату трепере. Код златног орла, код црвеног лава, код плаветног тигра код зеленог слона и т. д. То је тако обично.

Ретко кад ће који бирташ коња, јагње или вола истаћи на свој „шилд.“ Дакле баш оне животиње, које тамо у кујну доспевају не одликују се том почести. А како би лепи тек били називи: Код плаветног прасета, код зеленог телета, код сребрне кокошке, и т. д. „Златна патка“ налази се по гдегде и препоручујемо је као као добар пример. Али она је једина, докле лава и орла свуда можете наћи.

Људи су неблагодарни према својим домаћим животињама. Шта више, кад један другог грде, а они се називају: магарец, во, марва, сом — све питоме животиње. А о дивљима само лепо и ласкаво говоре. Тако веле великодушни лав, мудри елефант, оштроумни соко и поносити орао. Највише, ако ће окоњу рећи, да је поносит. Леп ми је и то понос! Наките га којекаквим кваслама и калапњовима, па му се понну на грбачу! А зар магарца не треба уважавати, кад он човеку више носи, него акција бачке банке?!

Из „М. А. Грандјана“ АБ.

Појета и месец.

Изишао је о поноћи
Из кафане млад појета,
Да се мало пролуфтира,
Да се мало допрошета.

Уздахнуо је из дубине
Па у месец болно гледи:
„Ох кажи ми, брате што смо
И ја и ти тако бледи!“

А месец му одговара:
„Ој, магаре, не знаш ни то!
Ко би јоште румен био
Ко се ноћу скит'о!“

Шалварић.

У бирцузу.

II.

Седим ја у бирцузу, па као обично ћутим (јер ја мрзим, ко много говори) и посматрам.

За једним столом седи један бркат Шваба и један Мађар без бркова. Шваба и Мађар кад се састану, увек се разговарају српски, јер нити Шваба може да научи мађарски, нити Мађар швапски. Овде је само о паорима реч, а господа већ науче и на ужету чловити.

Шваба ће рећи Мађару:

— Комшија! Заш' се тај нови семља сове Посна (Босна)?

— Баратом! Чакуђан је посна, кад немаш тамо него само шљива и кукуруза.

За другим столом удивила се нека страна госпа и једе омлета.

Комшија при столу рећи ће јој:

— Боме је то велики омлет, једва ћете га моћи омлетити.

У то донесе разноситељ депеша бирташу телеграфску депешу. Ја сам био љубопитљив да чујем, шта је ново. Кад је депеша на бирташа, знао сам унапред већ, да ће бити какав извештај о продаји вина, а можда и иначе каква локална новост. Депеша је гласила овако укратко:

— Вуковар. Посланик Маршо вратио се са сабора. — Вина се више конзумира и скочила му је цена.

За опет другим асталом налазио се мој пријатељ * те је пио и певао, онако бачвански, кад, ал ето ти његове госпође у бирцузу. „А докле ћеш ти тако?“ запита га она доброћудно. „Та пусти ме жено“, одговори он, „док сам млад“. „А докле ћеш бити млад?“ запита опет она смешећи се. „Та док сам жив!“ врати он, ал зато ипак узне своју добру жену испод руке и оде кући.

Аб.

Кратко ал јасно.

Сећам се још дете кад сам био шта су приповедали о поп Т. — Давно је било, можда већ више није ни истина. Елем приповедало се овако:

Поп Т. је примио пет форината (шајна) да говори надгробно слово умрлом Н. Н. а рекоше му само нека буде слово, па ма и најкраће. Говорник се попе на амвон и рече:

„Поштовано собрание! Ево мртав и безгласан лежи пред нама во христје брат наш Н. — Наше му сузе не помогаше — Сви смо га познавали. И једни о њему говоре овако а други онако. Али пустимо их нека говори ко што хоће, — а ми хајдемо на даћу! Амин!“

Чудновато.

Кад човек дође у варош, која му је још непозната, прво се шета главнијим улицама, загледа излоге, чита фирме на дућанима и т. д. Тако сам и ја радио дошав у Београд. И том приликом пало ми је у очи нешто чудновато. На више дућана приметио сам фирму „Сараф“. — Но, помислим у себи, у том дућану мора да је пуно рафова! — Завирим унутра и баш у тим дућанима, који се са рафством својим хвале, не нађох ни једног рафа, већ цигли један сто са мраморном плочом, за којим седи брадати шпањски Јевреј и дукате броји.

Међер су фирме свугде само фирме, а ко истину тражи нек је не тражи по њима.

— и

Ентведер-одер.

Адвокат М. имао је обичај у говору често рећи: ентведер одер! (Или или!). То му је био као неки швигар са којим би пукнуо, кад је мислио да је што паметно и енергично рекао.

Кад је мајстор Сима са села први пут томе адвокату дошао да му свој процес повери онда је он први пут свога века чуо те речи ентведер одер.

Па је зато у биртији где је ручао питао своје познанике шта то значи?

Један шљивчина му то овако растумачи: Господин М. док говори ентведер одер, донде у себи премишља хоће ли да те ентведере или да те одере.

„Ао госино му тане, тај ће ђаво и бити!“ рече мајстор Сима са покуњеним носом.

Брижљив отац.

— Господин професоре, молим вас реците ми које би књиге биле најбоље да их моме сину набавим.

— Ја мислим да би најнужније било да му узмете старе класике.

— О молим вас, та реците ми само како се ти списатељи зову па ма и нове купио та хвала богу није мени стало до новаца те да му старе купујем само ако су за њега

Е. Е.

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

WWW.UNILIB.RS

Ох ала би Босна срећна била, да су јој нешто сви становници фратри; они би у таблицама новог Мојсија нашли све услове боље будућности von a bis z.

К о к и ц е.

Дух загребачки хтео је да проба колико снаге има латиница у Босни, и на жалост његову нашао је да је јача него што је желио, т. ј. кадра је била оборити самога бар. Филиповића.

Нека господа жале што је познати бик са новосадског вашара утучен, а већ су хтели да га метну за пуштакомесара за футошки вашар.

Какво ми је то народно позориште, кад не зна за шалу?
Dixit Чакра.

Један Ротшилд појавио се у литератури као списатељ, — ал то још није тако чудо, као што би било, да се који списатељ појави као Ротшилд.

У Бечу представљају сада једну позоришну игру, која је тако водена, да глумци морају у швимхознама да се појављују.

У Бечу је ових дана беснила така бура, да су три дана биле прекинуте телеграфске свезе. Болесници у доњим крајевима, који пате од загуша, веле, да су се за то време врло добро осећали.

„Кикирики“ диже споменик, на коме пише „Здје почивајет европски мир. Умро у Босни, сахрањен у Афганистану“. — Јадан мир! Не може га човек назвати ни покојником, јер где нема мира нема ни покоја.

Треба их четворо.

Састале се до три прије
— Из џепа им карте вире —
Састале се да на новце
Играју се „фрише фире.“

Већ почеше карте мешат'
Ал' су на мах стали —
Играле би, ал' не могу:
Четврта им фали... — Das K.

Шетња по Новом Саду.

IX.

Кад човек хода по блату, па се изспа до колена, онда се обично вели: „Излопао се, као да је вија о бикове!“ Из овога следује, да бикови радо бегу по крајевима, где има много блата. Ово ће бити без сумње узрок и томе, што је ономад у недељу онај поплашени бик беглао баш преко пијаци новосадеке. Познате су нашем свету несретне последнице, које су проистекле отуда и ми нећемо о њима на овоме месту да говоримо, јер су и сувише жалосне, само ћемо овом приликом да питамо нашу власт ово: Стоји ли то, да не само бикови, него да и краве и волови имају рогове и јак врат? Стоји ли даље и то, да се и крава и во тако исто могу поплашити и чудеса починити, као и бик? Ако стоји, онда питамо даље: За што се допушта, да се краве из поља чопорима враћају кући баш најживљим улицама (Футошка и чивутска) и пијацом, као што то бива код нас сваки дан пред вече? Зашто их не терају поред алмузлинове куће, па онамо баром и уопште око вароши до најближе улице, којом већ која има да иде кући?! А да се крава или во на пијаци лако може поплашити и шећуће се људе, жене и децу напасти о томе је и сувише постарано: Ту вам се ваљају бурад; ту су вам грдни сандуци пред дућанима; ту веју велике мараме пред дућанским вратима; ту вам је редакција „Турског народа“; ту се пече кестење, те из црног сацака лиже пламен и дим се диже; ту вам деца пуштају змајеве; ту су вам разапете шатре, асурама покривене, које ветар лако може да дигне и пред краву понесе; ту вам се шећу даме с дугачким „шлеповима“, перјем на глави и туникама, од којих се лако краве и волови поплашити могу. Па зар се не може отуд бог зна каква несрећа изродити?

Ал да се манемо бикова (с њима се није шалити!), те да пређемо на питоме ствари.

Нема ништа лепше ни крајније на овоме беломе свету, него седити мирно при овој новембарској хладноћи у топлој соби натенане и безбрижно, и штудирати само о мирним и питомим стварима. Али ах! Први новембар је дан опште сеобе, те нема вам ту мирна живота! Куд год шећеш улицама, видиш сама бола воловска и коњска натоварена крветима, канабетима, столицама, клупама, сламњачама, столовима, децом и свакојаком другом багажијом. Ту вам се на столицама воге покрљају, огледала поразбијају, политуре се изобијају и одеру, деца окашљава, јастуци добију флека а газдарице реуматизам, и тако сви, који се селе, извуку добру кирију, „хаусхери“ пак увуку кирију. Право вели пословица: „Ко се сели, тај се не весели!“ А шта бива тек кад се уђе у нов стан. Ту вам изгледа сад као, боже прости, на „тандалмарку“! Цела соба мирише на фарбу и „фирнаје“, зидови пуни црвених флека од поубијаних стеница, патос ишаран прљама од просутог мастила, прозори разкламићени звече по такту, како ветар дува, браве покварене, кључеви погубљени, мишеви и с опрштењем пацови нису погубљени, него ноћу у мраку корболују испод па-

тоса, са врло живим патосом; гредица испуцана и познаје се на зиду, да соба прокисава, цигље у кујни крзубаве, у стражњим собама патос раван као корито, „хаусхер“ већ почиње грдити нову партају, фуруне неолепљене и између појединих каљева зјапе пукотине као јендеци у јовановском и ајмашком крају; у „шпајзу“ гомила ђубрета, разбијених стакала, просутог плеснивог укуваног воћа, старих издераних чизама и папуча, љусака од јаја, лањских киселих краставаца и паприка и цркнута мачка; на тавану стари трули сандуци од лојаних свећа, разбијене масне и гараве шерпење, крњи лонци са окорелим ђирисом, око оцака висе евењке без грожђа и прљави обојци; авлија пуна блата и ђумеза, комора за дрва изгледа као тавница Барбаре Убрик, — — и у тај нови (нечуј вило!) стан кад се партаја усели, онда се држи за сретну и обично не може да се нахвали, како јој је у новом стану удобније и лепше и закључи у себи, да се (до прве прилике) одатле неће селити, осим ако би јој пасирао малер, да купи сопствену кућу, а „хаусхер“ се одмах да у штудирање, да ли одмах другога кварта да повиси кирију или ће чекати, да прође година. Из овога целог готово рећи следује, да је боље бити „хаусхер“, него вечити кирајџија. А ми и опет велимо:

Ко се сели,
Тај се не весели!

Аб.

Сремачка хвала.

Говорили Сремцу да у Срему ништа ваљаного нема а он на то одговори: „Е мој баћо, та Срем ти је прави рај ту ти има што год ти срце зажели, ако си вредан ено ти Радинце а ако ниси ено ти Нерадин, ако си ђак ено ти Пазово, ако си војник ено ти Касарна, ако једеш слано ено ти Сланкамен а оћеш ли уз то и хладно вино ено ти Лединце, наполетку ако си тако тврдоглав да ми ни сад не верујеш а оно ено ти Каменица па удри главу о камен па ако ти ни то не помаже, а оно ће за цело Буковац, па онда иди те се фали да је на другом месту боље.“

Б. Б.

Са вежбања.

Официр „Шта мислиш ти Туцаковићу када видиш да ти се барјак у пољу вије.“

Туцак. „Ја ко држим господине да онда — ветар дува.“

Б. Б.

Из школе.

Учитељ. „Ви знате да се светлост пре но што дође до нас прелама кроз слојеве ваздуха; кажи ми ти Николићу бива ли то исто и у води?“

— Николић: у води то не бива јер светлост чим дође у воду а она се — угаси.

Б. Б.

Светске крпе.

Сад ево вам, дипломате,
Ваше ј' масло све!
Не хтедoste једну само, —
Већ Бугарске две.

Политика воли поле
За славенски сој.
Цис-Бугарска, Транс-Бугарска, —
То је њезин крој.

Кад сте били тако силни
(Велесилност сама),
Кад сте били тако моћни
С пером, с маказама,

Требали сте те две поле
(Да миру не смета)
Размакнути на два пола,
На два краја света!

Ал овако ваша жеља
Као санак мину. —
Природа се не да сећи
Ваш ни у Берлину
* * *
Нове битке, нови јади,
То су ваше ствари, —
Па сад опет купи мобу,
Седи па крпари.

— р —

Из народне библиотеке.

(Ко шта тражи:)

Госпођица (18 год.) Молим „Греси младости“
и „Кобна заклетва.“

Фићфирић: „Нови дон Жан“ и „Монте Христо.“

Баба: Жертва Аврамова, Живот св. Сисана.

Ћак: Грабанџијаши, Молска мудровања.

Кадет: „Краљевић Марко.“ „Бој на Косову.“

Госпођица (21 год.) Под образином и Клетва
полуделе.

Ожењени: „Морална историја жена. Зла жена.

Госпођица (35 год): Љубомир у Елисиуму и
и Силоан и Милена.

Старац: „Прикљученија Телемака, О самости.“

Удовица: „Плач Рахили или избијеније мла-
денцев.

Госпођа: „Здравље и напредак наше деце“,
„Покондирена тиква.“

Адвокат: „Лажа и паралажа, Један слуга а
два господара.

К. К.

✂ Из позоришта.

Једном господину тако се допала једна арија да
је одма на марами везао чвор да је — не заборави.

К. К.

Са сокака.

— Јели господине шта има ново у ти новина?“
— Ето шта је — ударио Рус на Московна.
— О кад ће се и тај Рус већ једаред смирити.
К. К.

Из цркве.

— Јели господин попо какав је сад месец?
— Нов, моја хришћанко.
— А јели попо где оставља бог оне старе.
— Е моја хришћанко то још нико није питао.
К. К.

Није баш галантан, ал је доста штедљив.

Једна госпа, која беше превалила подне свога жи-
вота и којој прекопута настањен неки млад официр, се-
дећи за „тоалет“ огледалом у „неглиже“-у ословиће свога
мужа овако:

— Мили мој, буди тако добар, те подај правити „ро-
летне“ на прозор, јер увек страхујем, да ће ме при обла-
чењу видити онај лепо официр, који нам преко пута седи.

— Мила моја, ако те он само једаред тако види,
као што те ја сад видим, буди уверена, да ће он сам дати
правити „шпалетне“, на свој прозор, па зашто да ја тро-
шим на то новце.

Саопштио „Бели“.

Ономад се у једном друштву разговарало, како су се
у свету појавиле неке редње: на што ће један званичник,
ком у дужност спада бележити штатистичке податке о
здрављу марве, рећи:

— Ја се, што се моје особе тиче, не бојим толико
ни од колере, колико од марвене куге.

Саопштио „Бели“.

Експедијенс.

Један путник, који је 1847. године пропутовао кроз
Сомбор, приповедао нам је ово:

Кад сам стигао у Сомбор било је већ пред вече. Ја
сврнем у најближу гостионицу. У гостионици још није би-
ло никога од гостију, сам се крчмар по њој шетао. Столо-
ви су били намештени за картање. Али што ми је најчу-
дније било уза сваку столицу била је наслоњена једна по-
дебела доронга. Нисам могао а да не запитам крчмара,
шта то значи. А крчмар ми то разјасни овако: „Моји го-
сти свако вече играју карата. Ту се седи до поноћи, а
буде и до зоре. Али ретко бива да се разиђу без кавге
и туче. Кад им насне да се потуку до сад су ми увек
крхали столице па су се ногама од мојих столица частили.
То ме је научило памети, па сад поред сваке столице ме-
ћем по једну доронгу, и тако ми сада столице остају целе.
А шта ћу! морам да се довијам како знам!“

Д.

Спира: Море Ћиро, је с чуо да се твој имењак Ћира у Каћу љуто разболео?

Ћира: Чуо сам, има тамо он магарећ и кашаљ!

Спира: Уха, та то је приљепчива болест.

Ћира: Кажу да га је добио на жабаљском вашару, оћу рећи на конференцији.

Спира: Бре не боји се. Даће му др. Стојковић да ајнемује, ни бриге га није.

Ћира: Бре мани врага, сад већ по други пут ајнемује, мож' он то љуто откијати — када стане по-враћати.

Ћира: А је с' ти чуо шта је др. Пера Стојковић казао кад је полазио на жабаљски вашар?

Спира: А од куд бих чуо?

Ћира: „Идем, вели, у Шајкашку да купујем волове.“

Спира: Па је л' пазарио с киме?

Ћира: Нисам чуо, само знам да му се нудио Ћира Бабин.

Ћира: Јел бога ти ди је тај наш Лаза Костић био ово три године дана?

Спира: А зар ти то незнаш? Војевао је за јадну рају српску пером својим по целом свету — радио је о свом круву и руву за слободу свога народа.

Ћира: О мај, па како да то незна каплар Ћира Бабин у Каћу?

Спира: А како ће знати кад то није било у Befehl-у

Ћира: А знаш ли ти око чега посланички кандидат др. Пера има највише заслуга?

Спира? А од куд би ја то знао?

Ћира: Та око регрутације, Бог те видио.

Спира: Не разумем те.

Ћира: Та већ разумео би ти, само да ти је син био на визитацији.

Мајстор Јефта.

Посланичка регрутација у Тителу.

(Кукавни отац: Тиса Калман; син регрут: Пера Стојковић; вармеђски девери: Рајић и Николић; асент комисија: бирачи Шајкаши; општински лекар: Др. Народна Свест.)

Комисија: Да видимо мајчиног регрута!

Рајић и Николић: Каплар Бабин!

Каплар Бабин: Ниег! љубим и руке и ноге, шта заповедате?

Рајић и Николић: Доведите регрута Перу Стојковића, цагните га у ребро да се укочи.

Каплар Бабин: Љубим ноге, ома по заповести.

(Улази посланички регрут Пера Стојковић.)

Рајић и Николић: Славна комисијо! Отац овога „момка“ („Иш не прани!“ — вичу жене кроз прозор) жели да га да у солдате, да војује за њега, јер је он већ изнемог'о. Молимо да га узмете негледуш као тауглик!

Асент комисија: Ми не узимамо никога на душу, визитирајте га докторе!

Каплар Бабин: Риктајк!

(Регрут се уквипио као ружа у чуну.)

Др. Народна Свест (визитира): Груди: тесногруд; срце: не бије за народ; руке: криве, иду себи; ноге: обија туђе прагове; (зините) језик: брбљав; грло: поје богу за готове новце; (главу горе,) нос: у свакој чорби мирођија; зуби: курјачији; око: разрок, гледи у туђ цеп.

Асент комисија: А молимо како глава?

Др. Народна Свест: Ђелава, то се види, памет, то се не види.

Рајић и Николић: Молимо, тај је момак здрав као од (мошоринског) брега одваљен.

Др. Народна Свест: Ја кажем да не ваља. Са оца прешла болест на сина, ево зар не видите да ји скроз и скроз: **бугер**. А то је велика болест, падавица: *Morbus mameclusus parliamentaris*. Ун-тауглих фир имер!

Асент комисија: Бришите га, тај није за нас. Севај одкуд си и дошао. Каплар Ћиро води га на поље.

Каплар Бабин (регруту): Молим господине још мало трингелта!

Рајић и Николић: Ух, како ћемо оцу на очи! тај какав је, све ће нас по зуби.

Асент комисија: Живио наш Лака! Тога, ћемо ми послати на војску да војује за нас!

Др. Народна Свест: То је момак! тај је био и остаје тауглих за навек.

Мајстор Јефта.

Ћаво и жена.

IV.

Проку у трен исти поче савест грести,
 Вако мучећ душу несретноме мужу:
 „Аој несретниче, аој горопади!
 „Какав греј учини, какво зло уради,
 „Да ти лунаш главу о греоти варци —
 „А да сметеш с ума слатку кашу с чварци?
 „Сисај дакле прсте, бечи дакле очи!
 „Оћеш ли тим трбу напунити моћи?
 „Нема ето Јутке, ал' ни лонца луна!
 „Тако ти и треба! Сад цркавај туна!“

Но је ли баш доцкан? Ко зна! — рече муже,
 Брже боље суче од рогоза уже,
 Па га спушта доле у то грло тамно,
 Па повика озго: „Ватај Јуцо рано!“
 Југка вата одма, слуша госу свога,
 Јер је доле терет осетио Прока,
 Па га стаде вући из петини жила
 Стењајући, јер је било тешко сила,
 А кад га довуче већ до пола пута,
 Ди се боље види у јаму унутра,
 „Војмја оца и си...“ у мал' пао није,
 Шта ј' висило онде? У свом виду правом
 Сам, буди бог с нама, нечастиви главом!
 Лаго нисам никад, нит вам сада лажем,
 Ал' га видех ко сад, истину вам кажем.
 Рогат рутав беше, гадно је и рећи,
 С копитама, репом, с пулушком на леђи;
 Најгрђе пак јесте, да му ј' једна страна
 Бела као овца, друга ко гар врана.

„Шта си море, ко си? реци!“ викну Прока,
 „Или путуј таки са узета мога!“
 „Јао немој, немој;“ дрекну онај здраво,
 „Рећи ћу ти право ко сам. Ја сам ђаво!
 „Незнам шта је овде, тек отојич паде,
 „Ал' ме је већ целог, оседила брате.
 „Добро ће ти бити, извуци ме роде,
 „Немој да липуним пре времена овде.“

Одговара Прока: „Извуко б' те, брајко:
 Али да ми после не наудиш како?
 Смешно се, знаш, игра уз ђавоске гајде:
 На част теби море твоје красне наде! —
 Ал' ипак — свеједно! Ниси гори ни ти,
 Нит можеш од Јуце гори ђаво бити,
 Ходи! ал' се прво поврати до снаше,
 Па покупи од ње оно мало каше.“
 „Не терај ме натраг готовој пропасти!“
 Одговори враг, но чуј шта ћу ти касти.
 Ја ћу у најближег цара ћер уљести,
 Велика ће боља цуру одма трести.
 Доктори и брице доће да је лече,
 Али је ниједан излечити неће.
 Ти се онда јави, ишти много блага,
 Камару дуката ил' камења драга
 А и пола царства даће драговољно:
 Само да излечиш дете им невољно.

Ти тек једну реци, а ја ћу изаћи,
 Па ћу себи другу царску ћерку наћи:
 Ал' онде ме нећеш истерати, побро,
 Зарежи то у ту празну тикву добро!
 Једном ћу се теби тек у руке дати,
 Али никад више — то добро упамти!“

Недаде то Прока двапут себи касти
 Већ истрже силно врага из пропасти.
 Понда, да потврде што се обећало,
 Одоше у крчму на алвалук мало.
 Онде као „купац“ кад погоди рагу
 Лупи браца Прока дланом о длан врагу.
 — Па кад им је братство утврдило силно
 Сруши витез-баћу доле с ногу вино.

V.

А враг у скок прну, на једноме трну,
 Па се таки створи у цареви двори,
 Претвори с у буву ту за часак тили.
 Па царевој ћерци у уво умилу.
 За уво се шчена таки цура лепа,
 Осећа да онде нешто зуји, клена,
 Из кревета скочи, дичи, игра, ништи
 И цере с' кад сврби, и кад боли врштити;
 Па у башту јурну као срна хитра,
 Скаче онде, бежи, округ се витла,
 Све живо у двору мота је и вата,
 Без пануче мама, у кошуљи тата,
 Ухвате је — ал' се бреча тад и бије
 И заука с опет, упустиду ли је.
 Најпосле се сруши, дохака јој даба.
 Па је кући носи у наручју баба.

Па сад у потеку, болте и дућане,
 Шиљи на све стране послушне слугане.
 Есенције, масти и прашкова тушта
 Носе, ал' бадава: боља не попушта.
 Купе се и брице и све бајалице
 Врачаре врачари ал' је понеари.
 Кунице, рецепти, пијавице, трине,
 Велику јој бољу јоште већом чине,
 Кадови, угљевље, сто врста парења
 И са девет њива по девет корења,
 Свакојаке трице с пута и буњишта
 Све то болесници не помаже ништа.

Због чега јој нана и царе бабајко
 Грозне сузе роне и тугују јако;
 Нит им пиће годи, нит им с' јело мили,
 Да је суво злато неби окусили.
 Цар да парничаре скине себи с врата,
 Све послове даје да свршује ћата;
 Он се пак небави ничијим мукама,
 Само чупа косе, само руке лама.
 А царица, тужна, шта би о њој реко?
 Оплакује ћерцу у колеби некој.
 Нити за вретено, нит' за праће брани,
 Само кашто цветом ћер од мува брани.

Но сад по сви сели шаљу добошара,
 А добошар пандур овако зипара:

„Народе и људи, и ришћани: чујте!
 Ћи цара нам пати од болести љуте.
 Па ко је излечи, благо чојку томе,
 Ако дакле когод тај занат разуме
 Нек се јави да се с царем споразуме.“

Из гомиле на то викну неки браћа:
 „Ја с разумем у то, ја сам тог заната!“
 „Ко је тај ја?“ рече пандур, „ко је писно?“
 „Ја сам тај ја, ево ја, молим понизно.“
 И изиђе Прока, лепо шешир скида,
 Што му се смеједу, првени од стида;
 Али зато натраг не повлачи речи,
 Још и потврђује свачим се кунећи,

Брже лађа пандур Проку у шимице.
 Па га тако води свом цару пред лице,
 Ко колац се кочи кад пред њега стиже,
 — Брк му се ко ексер при у небо диже —
 Па рече тад: „царе, ево вам лекара,
 (Не скривај се море, но ходи пред цара!
 Који смело тврди и јако сведочи:
 Да ће госпођицу излечити моћи.
 Да ли лаже, не знам, нека вам он каже,
 Мене пак извинте Величанство ваше

А цар вели Проки: „Ово није сигра,
 Знаш ли сиромаше да ти глава игра?
 Јер не усхтел проба за руком ти поћи,

Добро туби, чово, на колац ћеш доћи!)
 Ал' ако излечиш јединицу оцу,
 Даћу ти је таки за верну љубовцу.
 Царевину целу добићеш крај жене,
 И тако је тешко бремене то за мене!“
 „Царе господару! Прока реч привати,
 „Бићу тако смео. па ћу покушати;
 И то нечасећи сада таки, ома,
 Ни бриге вас није оздравиће мома!“
 С отим брже боље у дворове оде,
 — Цура се већ јако пенушила онде. —
 Па рожданик неки вади из рукава,
 (Што ј' у гуњац скрила давно мудра глава)
 Натрашке га држи, јако очи бечи,
 Па на изузет чати ове мудре речи:

„Сергећаргаш лирги серге, вваражерге,
 Штарга ургугорговоргор каргажерге?
 Ургу паргакорго серге сергелирги!
 Торго тирги Проргокарга вергелирги.

Кад то зачу бесу, било му је доста,
 Стресе цуру да јој завечаше кости;
 Па одјури из ње, мучити је преста, —
 И цура је, брате, оздравила с места!
 А цар када виде страшно чудо ово,
 Младенце је оног стика прстеново.
 Сто акова вина о свадби се попи,
 На ударје Прока царевину доби.

— Оженио се неки матор кеша те узео девојку од шеснаест година. Запитаће га један друг његов: „По богу брате, где ти је памет да узмеш таку неприлику, тај белај на врат.“ „Е мој брајко — одговори скорожења — кад већ морам загристи у киселу јабуку, оно водем загристи у једру и румену него у суву и увелу.“

Један сајдија оправдио је сахат на варошком тороњу и поднео је магистрату овај учтиви рачун: „На заповест племенитог магистрата стале су сказаљке на варошком сату, које сам ја овим опет понизно удесио, што чини 10 фор.“

Поп Илија био је човек врло расејан а радо је запиткивао свакога о којечему. Једном посети га неки богослов син његовог коншколара кога поп Илија није видео двадесет година, кад се богослов већ сит надроварао запитаће га поп Илија на поласку: А „Бога ти јел' твој отац имао кадгод деце?“ — „Та како да није имао, ја

сам му син! — „Лепо, лепо синко, ома сам мислио да ће тако нешто бити“ — одговори поп Илија доброћудо.

★ Дотрчи шијак неки своме пони као опарен: „фра Иване ја виђу вешца!“ — А ће си га виђео Грго? — Ма ће би но на црквену зиду! — Па какав би Грго? — Сушти осел, фра Иване. — Муч бепо једна преплашио си се од своје сјенке! —

★ „Зашто ви никада не нијете воде?“ (питали једног господина са црвенкастим носом, — „Зашто!? — зашто!? јер је вода казна божија“. — „А како то?“ — „Па зар не знате, да је Бог потопом, т. ј. силном водом казнио грешне људе!“

★ Једна куварица баш је читала неки нов роман, кад уђе госпоја у кујну па запита: ко је писао тај роман? —

„Немојте се ви милостива са мношотати“ рече куварница увређена, „ја ма да нисам високоучена, али толико тек видим, да овај роман није писан, већ је штампан.“

Питали негда баба Манду из Каменице, која је свога сина Мартина дала у Нови Сад у школу, како се зове тај учитељ код кога јој иде син у школу? — Баба Манда замисли се па онда рече: „Тај се господин зове Шварц“. — Ал кад јој приметеше, да у Новом Саду нема учитеља Шварца, него можда је код Брауна, онда се она трже и рече: „Да, да, Браун се зове, — знам само да је нешто загасито.“

Луј Армин, принц од Конти, био је јако гурав. На једном дворском крабуљном балу направио се неко тако исто гуравим и обукао се баш као принц од Конти. И тај седе до правога принца. Овај га запита: „Ко си ти маско?“ — „Ја сам принц од Конти“ беше одговор. На то прави принц скиде образину с лица уздахнувши: „Ето, како се човек може љуто да превари, а ја ето има већ више од 20 година од како држим, да сам ја принц од Конти“.

Актуар Н. хтео је да добије допуст (урлауб) на 6 недеља, и зато је изискао од доктора сведоџбу. Други дан донесе он ту сведоџбу доктору натраг. Овај га запита: „Шта, зар није добра моја сведоџба?“ — „О, господине, и сувише је добра, — ако је оваку поднесем, у место да добијем допуст, бацићеду ме у пензију. Зато молим вас дајте ми другу сведоџбу, мало гору од ове!“

Један попа у Енглеској купио је свој бир, па тако дође и к једном берберину, Квекеру, који је живио у његовој парохији.

„А зашто да ја вама платим бир?“ — запита бербер.

„Зато, што предикуюем у цркви“ одговори попа.

„Ако је зато, онда вам нисам дужан ни мангуре, јер ја никад не долазим на ваше предике“.

„Ништа зато. Ви сте могли доћи, јер су врата од цркве у извесно време отворена била“.

Квекер мораде платити.

Не прође неколико дана, ал сад берберин тужи попу за неки дуг од 40 шилинга.

Попа се врло зачудио, и пред судом запита берберина, зашто је он њему дужан тих 40 шилинга.

„За бријање!“

„О бог вас видео човече“, викну попа, „та ја нисам никада долазио к вама да ме бријете!“

„Ништа зато“ одговори бербер, „ви сте могли доћи, јер су врата од моје бербернице у извесно време отворена била.“

Суд је, наравно, берберина одбио. Ал он је ипак задовољно кући пошао, јер је на јавном месту рекао попи што му је на срцу било.

„Стармали“ излази 10. и 25. дана у сваком месецу. Годишња је цена 4 фор. За Јуни, Јули, Август и Септембар 1 ф. 34 новч. — а до краја ове године 2 ф. 34 новч. За Србију: Годишње 10 динара, на четири месеца 18 гроша, а до краја ове године 31 грош чаршијски.

„Чувајте своје џепове!“ Под отим насловом донеле су недавно једне енглеске новине вест, да су 200 правни практиканата положили адвокатски испит и добили адвокатске дипломе.

Просијак. Уделите ми, уделите ми слепој жени! Полицај. Е где ти лоле! Почем си ти слеп, кад видиш на оба ока? — А каква си жена, кад имаш браду до појаса.

Просијак. Извините господине. Моја је сестра била просијакиња, а била је баш одиста слена, — па од како је она умрла, ја сам сада примио њену радњу.

Одговори.

Преч. г. А. А. у С. — Она прича о циганима врло би била zgodна за „Стармалог“, али ју је давно већ донео „Комарац“.

— Г. К. К. у В. Прилоге, које спомињете нисмо примили, и моључо, да нам наново пошљете. — „Белом.“ Онај „акростих“, што нам за „бубнуотеку“ посласте, не би ради донети, и ако му способност за ту рубрику не одричемо.

— Г. Л. К. у ф. Рукописи и све што иде на уредништво шаљу се сада на Дра Илију Огњановића у Н Сад, а не више у Каменицу.

НОВА ШКОЛСКА КЊИГА

МАЛА

КАТАВАСІА

Содержања въ свѣѣ

церковное пѣніе воскресное, и ѳнныя
разныя пѣсны дѣховныя, пѣваемыя
во всѣхъ годѣхъ,

ИЗЪ СВѢТЫХЪ ЦЕРКОВНЫХЪ КНИГЪ

бывшымъ ѳченикамъ своимъ, а также и всемъ цер-
ковнымъ пѣніа любителямъ ѳчредилъ
ІСѢИИЪ ПОПОВИЧЪ,

Парѣхъ во св. кр. градѣ Ново-Садѣ.

Књига је ова удешена по црквено-школским пропи-
сима за омладину школску, и као таква добила је благо-
слов Његове Светости патријарха српског Проконија И-
вачковића.

Књига броји 100 страна 8-не, а цена јој је само 20
новч. Ко на више комада поручи, рачуна му се комад
по 15 новч.

Припознатим комисионарима нашим дајемо радо и у
комисију ову књигу.

ШТАМПАРИЈА А. ПАЈЕВИЋА
у Н. Саду.

Писма и све што се тиче уредништва, нека се шиље на
адресу Др. Илије Огњановића у Новоме Саду. Предлату
пак и огласе, ваља слати на штампарију А. Пајевића у
Нови Сад. (Neusatz.)

Цена је огласима 5 новч. од једне врсте.

Изишао је први из штампе

ОРАО

ВЕЛИКИ ИЛУСТРОВАНИ КАЛЕНДАР
за год. 1879.

Садржај је овоме календару најбогатији, јер мимо добро уређен календарски део доноси у своје забавне и поучне делу 20 разних чланака од признатих српских књижевника а уз то 39 уметнички израђених слика од којих су 34 слике са свим нове нити су исте до сада игде угледале света у српским листовима, него су израђене за „Орла“ у најбољим страним радионицама.

Календар износи 11 табака највећег формата на углађеној артији а стоји само

50. новч. за Србију 1 динар.

На 10 и више у нас поручених комада за готово или пошт. поузећем ратујемо 30%.

Уз „Орла“ препоручујемо

„ЦАРИЋ“

МАЛИ КАЛЕНДАР СА СЛИКАМА

који стоји 20 новч. или 2 гроша. Ко поручи за готов новац или пошт. поузећем у нас бар 25 ком. томе рачунамо 12 новч. комад.

Главна комисија за Србију: Књижара В. Валожића у Београду.

Штампарија А. Пајевића у Н. Саду.

ГУСТАФ А. БАРКАЧ

ВИНОГРАДАР и ВИНАР

у Петроварадину (Срему)

препоручује најјефтинијом ценом своја

НА 11 ИЗЛОЖАВА

15 пута одликована

властита бела, шиљер и црна вина,

даље своје производе ракија

комовице и шљивовице из разних година,

још ко томе омиљену Сремску

СЛАТКУ АСТАЛ-СЛАЧИЦУ

и по њему произведене изврсне

СУДУКЕ

као и капљаш и митрополитски (српски)

БЕРМЕТ.

РЕД ПЛОВИДБЕ

ПУТНИЧКИХ ПАРОВРОДА.

Од 1. новембра.

Доле путује путничка лађа понедељником, средом и суботом у 3 сахата после подне.

(Средом и суботом иде до Оршаве и има сvezу и са Тителом).

Горе иде лађа уторником, четвртком и суботом у пола пет сахата после подне.

Од 1. новембра почињући пристаје путнички пароброд и код Каменице, где је нова станица отворена.

Радионица мушког одеда

АДОЛФА ФРАНКЛА

у Н. Саду „код Енглеза“, на главној пијаци у кући „Матице Српске“ бр. 42 препоручује

за јесењу и зимску сезону сваке врсте најлепше израђених мушких хаљина за чудо јефтиним ценом (а да би избегли случајне промене у имену, ваља споменути само: Франкл.)

Нарочито се препоручује:

за господу горње хаљине (капуге)	од 10 фор. па више
као и омиљене такозване Менчикове	„ 15 „ „ „
јесењих поуком преобука	„ 16 „ „ „
„ чакшира (панталона)	„ 5 „ „ „
„ прелука	„ 3 „ „ „
врло елегантних шлотрока	„ 12 „ „ „

Осим тога може се добити у свако доба у највећем избору до најфиније израђених мушких хаљина сваке величине и разноврснога помоднога и елегантнога кроја.

Шпецијалитети у штофовима за панталоне. — Велико стовариште најфинијих штофова домаћег и страног фабриката. Једина продавница за Нови Сад и околину сваке врсте, правих, оригиналних, американских

ШИВАЊИХ МАШИНА ЗА ПОРОДИЦЕ И РУКОДЕЛЦЕ

по фабричној цени, са поуком безилатном, уз годишњу гаранцију, и на месечну одплату.

Радионица за репаратуре, брзо, тачно и јефтино. — Стовариште сваке врсте конаца, енгл. Перки-Игала, зејтина у флашама, као и свију делова шивањих машина.

Све то и једино само код АДОЛФА ФРАНКЛА у Н. Саду, главн. пијаци бр. 42 „код Енглеза.“

ШТАМПАРИЈА А. ПАЈЕВИЋА У НОВОМ САДУ 1878. ГОД.

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА